

9 Kr. 72 Øre, paa en Landhaandværker med 9 Kr. 20 Øre og paa en Landarbejder paa egen Koft med 9 Kr. 64 Øre. Det er imidlertid en Skatteforøgelse, man til en vis Grad kan fritage sig for, ved at gaa ned i sit Forbrug, og fra Regeringens Side ventes en Forbrugsnedgang af 50 pCt., altsaa en Nedgang med Halvdelen. Man vil altsaa komme en Del ned, men det samlede Resultat af Nedsættelserne paa Kaffe, Te m. m., altsaa paa de egentlige Finansvarer, og Forbrugsnedgangen paa Brændevin vil i det højeste for de bedst stillede give en Nettofordel af 5 Kr. 85 Ø. i Kjøbenhavn, hvilket er 11 Ø. om Ugen, 6 Kr. 71 Ø. i Købstæderne eller 13 Ø. om Ugen, 5 Kr. 2 Ø. blandt Landhaandværkere eller 10 Ø. om Ugen og 3 Kr. 26 Ø. for Landarbejdere eller 6 Ø. om Ugen. Det er efter min Mening en forholdsvis ringe Betaling for at paalægge sig det Offer, som mange regne for at være stort, at indskrænke denne $\frac{1}{4}$ Bægl Brændevin om Dagen til $\frac{1}{8}$ Bægl og indskrænke Forbruget af Rosiner, Svedster og Tobak saa stærkt, som her forudsættes. Jeg kan af mange Grunde være enig med, jeg tror, det er det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme), som talte forleden Dag, men det var dog maaste mere om Spytet end om Tobakken, han talte. De to Ting staa imidlertid i Forbindelse med hinanden. Jeg kunde ønske, at Tobaks- og Brændevinsforbruget indskrænkedes. Men jeg mener, man realiter maa regne med den Modstand, der vil være i Befolkningen mod at gaa til en saadan Nedsættelse i Forbruget, og jeg siger, at denne Modstand overvinde vi ikke ved at hyde en saa ringe Godtgørelse som 6—11 Ø. om Ugen i en tvivlsom Merindtægt. Hvis vi gaa til den anden Side, er det klart, at naar vi tage Arbejdernes og den mindre Befolknings Skat, som er $3\frac{1}{2}$ pCt. af Indtægten, og fradrage de betydelige Nedsættelser, som Mindretallet har foreslaaet, og som jeg godt kan gaa med til og lidt videre endnu, saa nedsætte vi deres Skat ikke saa lidt, nemlig med mere end 1 pCt., i det mindste altsaa til $2\frac{1}{2}$ pCt. af Indtægten, og hvis vi saa se hen til Formue- og Indtægtskatten — jeg tænker, at det er en Selvfølge, thi vi have jo endnu ikke set, hvorledes Skatten vil blive, at Indtægter af en vis Størrelse undtages —, saa er det givet, at vi ville paalægge andre Samfundsklasser — jeg kender kun Statistiken paa Landet — Gaardmands-, Proprietær- og Herremandsstanden, den Del af denne, som man vilde lette Arbejderne og Landhaandværkerne for, og det vil være et Formaal, som vil stemme godt overens med alle

fornuftige Tanker om en Skatteomlægning. Jeg skal nu standse med Omtalen af dette Spørgsmaal, men jeg vil dog nævne til Belysning af Forholdet, at Skattefordelingen paa Landet er ulige i det Stykke, efter de Undersøgelser, som ere foretagne af Universitetet, og som staa i Landhusholdnings-selskabets Betænkning. Medens efter denne Undersøgelse en jordløs Husmand eller Landarbejder i det hele taget svarer 17 Kr. i Finanstoldstat om Aaret — det er noget mindre end det, som de, man kalder Elitearbejdere, svare — saa svarer en Gaardmand, der har mellem 1 og 4 Tønder Hartkorn, kun $23\frac{1}{2}$ Kr. — det er kun lidt mere, skønt der dog vistnok er en større Forskel i Skatteevnen — en Proprietær med 8—12 Tønder Hartkorn svarer 25 Kr. 70 Øre, hvilket kun er en forholdsvis ringe Forøgelse af Skatten, og vi skulle til Gaarde med 12—30 Tønder Hartkorn for at finde en Ejendomsbesidder, der svarer dobbelt saa meget i Finanstoldstat som en Landarbejder. At ganske det samme vil være Tilfældet for Bybefolkningens Bedkommende tvivler jeg ikke om. Jeg nævner, at jeg ikke har været fristet af særlige Grunde til at drage Landbruget frem, men vi have kun Statistik for Landbruget. Jeg tager selvfølgelig med i Beregningen, at ganske lignende Forhold vil være Tilfældet i Byerne. Jeg antager, at Forstellene i Forbruget ikke er saa stort mellem i alt Fald den lavere Mellemstand med et Par Tusinde Kroner og Arbejderne, at der vil blive slynderlig Forandring i Skattebyrden ved en saadan Omlægning.

Hvad Bærditolden angaar, skal jeg om denne ikke sige mere end — som man siger — to Ord. Jeg staaar paa Flertallets Standpunkt og finder, at dette har forsvaret sit Standpunkt tilstrækkeligt og henholder mig dertil. Det, der efter min Mening vil være den betænkeligste Følge ved at gaa til Bærditolden, er den Fare, det vil medføre for Kreditoplaget. Kreditoplagsinstitutionen er et saa overordentlig stort Gode her i Landet, at det i et vidt Omfang neutraliserer de uheldige Følger, som klæbe ved ethvert Toldsystem. Det vil være et langt større Onde at miste det, end der vil være Gavn at vinde ved de Fordele man kan se i Bærditolden. Jeg vil kun sige om den, at een Ting er ubetinget klart, og det er, at i Teorien har en Bærditold Fortrinet fremfor en Bægttold, men intet er paa den anden Side mere klart, end at Bægttolden ubetinget hersker Verden over, og det er et stærkt Bevis for, at Teori og Praksis staa stik imod hinanden. Jeg regner saa ikke Tyrkiet og Bulgarien med, og jeg regner heller ikke